

Giới thiệu Ái Khanh, Người Cút Cho Trầm

Câu chuyện đặc sắc Ái Khanh, Người Cút Cho Trầm của Vân Thượng Gia Từ mang đậm nét ngôn tình sủng. Trong lòng của bạo long vẫn luôn tồn tại một đóa bạch liên hoa, nhưng chỉ có thể ngắm mà không thể gần.

Nhưng mà một ngày kia, bạch liên hoa cùng tiện tiện hùng như cực phẩm thiên kiều lại hoán đổi linh hồn cho sau.

Sau truyện hot đó, là những chuỗi ngày một con gấu đê tiện dưới lớp hoa sen treu chọc chú rồng nóng này.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh, Người Cút Cho Trầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Chương 1

Hoàng cung, Ngự Hoa viên.

Gió chiều thổi qua, trong Bích Ba hồ, sen hạ đung đưa.

Hoàng đế đưa lưng về phía một ai đó đang đứng yên lặng: "... Nếu hiện tại ngươi đã ở trong thân thể Cố Tầm, vậy trầm mặc kệ quá khứ ngươi là ai, từ giờ trở đi, trước mặt thế nhân phải đóng giả Cố Tầm cho trầm!"

Thần sắc Cố Tầm có vẻ nhẹ nhõm: "Đương nhiên rồi, tôi vẫn chưa muốn bị thế nhân coi như yêu quái rồi cho chết cháy đâu. ... hờ, có lẽ tôi nên nói thêm câu tạ chủ long ân?"

Sắc mặt hoàng đế khó coi tợn: "Thân là thần tử, nói chuyện với trầm như vậy còn ra thể thống gì! Trước hết học tập lễ nghi cử chỉ đường hoàng cho trầm!"

Cố Tầm nhún nhún vai: "Dạ

mọi chuyện nghe theo bệ hạ an bài

“

Hoàng đế quay lại, nhìn người nào đó bằng vẻ mặt không kiên nhẫn: "Cố Tầm chính là thư đồng của trầm từ nhỏ, cảm kỳ thi họa cái gì cũng giỏi, từ giờ trở đi ngươi cũng phải học tập những thứ đó!"

Cố Tầm nghe vậy thì sắc mặt biến đổi ngay tắp lự: "Bệ hạ, tôi mù âm nhạc, mù hơn cả thăng mùi."

Ánh mắt hoàng đế lạnh thấu xương: "Trầm không quan tâm! Nếu không phải vì một ngày kia Cố Tầm có thể bình an trở về, thì ngươi đã chết lâu rồi!"

Cố Tầm nhún nhún vai: "Chính phải ~ là tôi tốt số ~ bệ hạ yên tâm, nhất định tôi sẽ hết lòng yêu quý thân thể Cố công tử, tuyệt đối không để chàng phải chịu nửa chút thương tổn."

Hoàng đế uất giận: "Cố Tầm! Thu hồi cái thái độ giáo hoạt vô lại của ngươi ngay!"

Cho dù trong lòng Tiêu Viên đã tức giận ngập trời đến độ muốn hung hăng bóp chết kẻ đang quỳ trước mặt rồi! Nhưng chỉ cần vừa nhìn đến khuôn mặt của hắn, cuồng bạo trong lòng đã bị ngăn lại. Giọng nói từ nội tâm bảo y không được, y không thể làm như vậy, chỉ có để cho con người này ở trong cơ thể Từ Thù, y mới có thời gian tìm Từ Thù về! Trước đó, vô luận có không quen nhìn con người này cỡ nào, y cũng chỉ đành thôi miên chính mình coi người trước mắt như Cố Tầm, thư đồng của y, thần tử tương lai của y, cũng là quân cờ y có thể an bài hiện tại.

Hoàng đế nhẹ lời: "Còn nữa, từ giờ trở đi, ngươi phải theo phu tử học tập, tham gia kỳ thi Hương sang năm!"

Cố Tầm nhú mày một cách khoa trương: "Bệ hạ, chuyện này... chuyện này có phần cường nhân sở nan!"

Hoàng đế lộ vẻ hung tợn, mặt mũi hầm hầm trừng mắt người nào đó: "Không cho thương lượng! Nếu như ngươi thi không đậu... Trầm có rất nhiều biện pháp để không thương đến thân thể mà vẫn dẫn vật tâm trí ngươi!"

Cố Tầm thở dài một hơi: "Ai... Tôi sẽ thử..."

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh, Người Cút Cho Trầm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 2

Cố phủ, tiểu viện.

Thước được nở hoa yêu đã điểm lệ, dưới mái hiên, bên khung cửa, trong tầm mắt, đều là những đóa hoa rực rỡ.

Hoàng đế vừa đặt chân vào tiểu viện đã bị chấn động mà dừng bước, nhìn ai đó đang đọc sách dưới hiên nhà: “Này!”

Cố Tầm ngẩng đầu: “Ô, bệ hạ tới thị sát rồi ~ “

Hoàng đế tức giận quát lớn: “Cố Tầm! Tuyết ngọc lan trong viện này đâu?”

Cố Tầm: “Ta không thích cái mùi đó, nhỏ sạch.”

Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi: “Ngươi thật to gan! Dám động đến đồ của Từ Thù!”

Cố Tầm không biết nói sao: “Nhưng mà bệ hạ, hiện tại ta chính là Cố Tầm Cố Từ Thù a, xử trí một vài thứ đồ trong viện của mình, vô khả hậu phi.”

Hoàng đế tiến lên vài bước túm lấy áo người nào đó: “Đừng có dùng thành ngữ khiêu khích trẫm!”

Cố Tầm không nói một câu, đôi mắt mang theo vẻ kinh hoàng nhìn Tiêu Viên. Thế là Tiêu Viên tỉnh táo lại, bởi vì thần thái giống hệt Từ Thù đó. Y không muốn nhìn thấy vẻ sợ hãi của Từ Thù. Điều đó sẽ khiến y nhớ tới tuổi thơ lo sợ hãi hùng của mình. Từ Thù, người chỉ lớn hơn mình ba tháng, rõ ràng cũng là một kẻ yếu mềm như thế vô dụng như thế, nhưng mỗi khi gặp nguy hiểm lại đều tỏ ra như gà mẹ che chở cho gà con, chỉ mong bảo vệ được y. Thật sự buồn cười hết chỗ nói. Nhưng mà sự bảo vệ buồn cười từ kẻ mềm yếu đó, đã khiến cho tâm hồn trẻ thơ của y cảm nhận được chút ấm áp vì được yêu thương.

Hoàng đế thả người nào đó ra, khẩu khí lạnh lùng: “Trồng lại toàn bộ hoa lan cho trẫm!”

Cố Tầm bất đắc dĩ thở dài: “Dạ

~ “

Ai kêu người ta là một chú bạo bạo long thiếu yêu đến độ có hơi biến thái chứ, dù cho bé bỏng mới mười bảy tuổi, nhưng chung quy vẫn là có chút lực sát thương. Cố Tầm chỉ có thể thuận theo người ta mà thôi.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh, Ngươi Cút Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 3: Chương 3

Sau kỳ thi Hương, hoàng cung, dạ yến.

Hoa kim quế nở rộ đầy cành, hương bay mùi dấm, hòa vào quỳnh tương ngọc lộ cất giấu trong cung để rồi nuốt một ngụm vào trong bụng, ngay cả hơi thở phả ra, dường như cũng vẫn vút lưu hương.

Hoàng đế chậm rãi đi đến phía sau người nào đó, hừ lạnh: “Thực là vô dụng! Thi được có hạng tám mươi ba.”

Cố Tầm xoay người lại, hành lễ bài bản đầu ra đó: “Bệ hạ, hạng tám mươi ba đã là cực hạn của học trò rồi, lát về nhà, học trò còn muốn trốn vào trong ổ chăn len lén cười nữa kia.”

Thần sắc hoàng đế lạnh lùng nghiêm nghị: “Mới tám mươi ba đã chí đắc ý mãn, tâm tính như vậy sao có thể hoàn thành đại sự.”

Cố Tầm nhoen miệng cười: “Học trò không muốn hoàn thành đại sự, nhân chức dưỡng thân là tốt rồi.”

Hoàng đế: “Ngươi đây là đang đòi trẫm nhân chức nỹ soa?! Hừ! Mơ đẹp thật đấy!”

Cố Tầm: “Vậy bệ hạ cần học trò làm chức vị nào? Bệ hạ cứ việc an bài, học trò... ợ... nguyện vì bệ hạ cúc cung tận tụy, chết không chối từ... ợ... làm một đại hiền thần... ợ... thật xấu hổ bắt đầu ợ... muốn đời lưu danh sử sách...”

Hoàng đế đầy mặt căm ghét: “Cút cút cút! Uống say rồi thì mau cút đi! Khỏi ở đây làm trò mất mặt!”

Cố Tầm: “Ợ... Tà bệ hạ không trùng trị học trò tội quân tiền thất nghi... Ợ... Bệ hạ thánh minh... Ợ... Tà chủ long ân... Ừm, thật xấu hổ, ta không biết... ợ... loại trường hợp này nên nói cái gì nữa... Ợ... Rõ ràng ta học lễ nghi rất tốt...”

Hoàng đế bị chọc tức rồi. Nhìn kẻ này dùng khuôn mặt nhu thuận thanh nhã của Tử Thù làm ra mấy chuyện thất nghi thất thổ, là y lại trở nên cáu gắt kinh khủng, cứ như thể cây tuyết ngọc lan yêu quý trong lòng nọ bị người ta đùa bỡn vậy. Ấy vậy mà y vẫn không thể làm gì hắn. Chỉ có thể tự mình xoay người đi khỏi thật nhanh, đỡ phải nhìn hắn thêm một cái để bị tức đến trào máu!

—

* cường nhân sở nan: buộc người khác phải làm chuyện quá sức

* vô khả hậu phi: chuyện không có gì đáng trách

* quỳnh tương ngọc lộ: ý chỉ những thứ nước tinh túy và thơm ngon, quý giá

* nhàn chức, mỹ soa: chức quan nhàn tản, công việc dễ dàng

* quân tiền thất nghi: không làm đúng lễ nghi trước mặt vua

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh, Người Cút Cho Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: Chương 4

Hoàng cung, ngự thư phòng.

Lư hương thùy thú tỏa ra mùi hương thoang thoảng khiến người tỉnh táo, trong điện, chỉ có quân thần hai người.

Cố Tầm khom mình hành lễ: “Bệ hạ, chuyện Tàn Nam này, vì thần Mao Toại tự tiến.”

Hoàng đế ngẩng đầu từ thư án, cười nhạt: “Không tự lượng sức.”

Cố Tầm thông dong: “Nhưng bệ hạ, lúc này người cũng không có lựa chọn nào tốt hơn, vì thần tuy rằng quan nhỏ, nhưng tốt xấu cũng là thân tín của bệ hạ người a.”

Hoàng đế nhíu mày mất kiên nhẫn: “Không được! Mạng người tiện người muốn chết là chuyện của người, nhưng người không thể mang thân thể Tử Thù đến nơi nguy hiểm!”

Cố Tầm chậm rãi nhấn giọng: “Thế nhưng bệ hạ, người thực sự không có lựa chọn nào tốt hơn.”

Hoàng đế uất giận: “Không cho thương lượng, cút đi mau!”

Cố Tầm vạn phần thành khẩn trung tâm một lòng: “Bệ hạ, muốn thành đại sự há có thể nể nỡ tình trường.”

Hoàng đế sôi gan: “Cố Tầm! Chuyện này không tới phiên người nói! Còn cái thái độ làm bộ làm tịch của người là muốn như thế nào đây?!”

Cố Tầm ngẩng đầu cười hi hi: “Bị bệ hạ nhìn thấu rồi, kỳ thực là vì thần muốn ngắm phong cảnh Tàn Nam một chút, có người nói nơi đó không tệ, chẳng trách Tàn Nam vương ở đó bồi dưỡng lâu liền không biết trời cao đất rộng nữa.”

Hoàng đế cười nhạt: “Quả nhiên người rất nhân.”

Cố Tầm: “Cho nên khi nào bệ hạ thực sự không có ai để chọn thì đừng ngại cân nhắc đến vì thần, cùng lắm thì vì thần hứa với bệ hạ, dù cho phải chết cũng sẽ không để trên người mình bị thùng lỗ gì gì đó, tận lực bảo trì thân thể hoàn hảo, như vậy bệ hạ có thể đem thân thể vì thần đi đóng băng đợi nguyên chủ trở về... Ừm... Chỉ là không biết có lâu da có khi nào sẽ sưng phù trắng toát hay không... Có lẽ có thể bảo thái y nghiên cứu ra một loại thuốc bảo tồn thì thể...”

Gân xanh trên trán hoàng đế giật liên hồi, tiện tay vơ lấy một quyển tấu chương ném thẳng vào người nào đó: “Cút cút cút! Trẫm không muốn nhìn thấy người nữa!”

Chương 5: Chương 5

Đêm đầu đông, Ngự Hoa viên.

Trong lương đình, rượu đang hâm nóng, tiếng nước róc rách, sương trắng lượn lờ bay lên, ngăn cách khuôn mặt hai người, cả ý cảnh cũng trở nên đầy ắp thi tình.

Cố Tầm uống ực xong một chén rượu: “Ha... hảo tửu, hảo tửu a!”

Hoàng đế nhú mày, nhìn không quen bộ dạng của ai đó: “Đây là chén cuối cùng.”

Cố Tầm ừm khuất: “Nhưng bộ hạ ơi, đây rõ ràng là chén đầu tiên của vi thần mà.”

Hoàng đế mắt lạnh: “Chén đầu tiên và chén cuối cùng không có gì là mâu thuẫn.”

Cố Tầm hết nói: “...”

Hoàng đế: “Ngày mai ngươi khởi hành, lần này đi Tần Nam, trẫm cũng không trông cậy ngươi sẽ làm nên trò trống gì, bảo vệ tốt thân thể Từ Thù lúc bắt trắc cho trẫm chính là yêu cầu duy nhất, mà ngươi phải làm được!”

Cố Tầm cười tủm tỉm: “Đó là đương nhiên, đó là đương nhiên... Bộ hạ đã từng đi Tần Nam chưa ạ?”

Ánh mắt hoàng đế có vẻ không kiên nhẫn: “Chưa.”

Cố Tầm cười tủm tỉm: “Nghe nói bánh hoa cúc là đặc sản Tần Nam, vậy khi thân trở về sẽ mang một ít cho bộ hạ nếm thử.”

Hoàng đế hừ lạnh: “Chỉ biết mấy chuyện ăn ăn uống uống!”

Dứt lời, không thèm nhìn người nào đó thêm một cái, phất tay áo rời đi. Hạ quyết định để cho Cố Tầm đến sào huyệt của Tần Nam vương, y cũng rất là thấp thỏm. Cái bộ lanh chanh lách chách cười đùa cợt nhả của gia hỏa kia, cũng khiến y tức điên lắm chứ. Nhưng y lại không còn cách nào nữa, thân là hoàng đế nhưng mà cường thần rình rập xung quanh, dùng được thêm người nào hay người đó. Nếu là Từ Thù, thì y trăm triệu lần không dám cất cử rồi. Nhưng Cố Tầm, lại hiển nhiên mạnh hơn Từ Thù một chút. Không, có lẽ chỉ có thể nói là tinh thần người này có năng lực kháng cự đã kích mạnh hơn một chút.

—
* thụy thú: thú đang ngủ

* Mao Toại tự tiến (Mao Toại tự đề cử mình): Tự tin vào khả năng đảm đương trách nhiệm quan trọng mà mạnh dạn tự tiến cử. Dựa theo tích: Khi quân đội nước Tần bao vây nước Triệu, Bình Nguyên Quân nước Triệu phải đi cầu cứu nước Sở. Môn đệ Mao Toại của ông tự đề xuất được đi cùng. Ở đó, may nhờ tài năng của Mao Toại mà Bình Nguyên Quân mới thu được thành công như ý muốn.

* lương đình: chòi nghỉ mát

Chương 6: Chương 6

Đông hàn xuân lạnh lẽo đi qua.

Đêm hè, vương phủ Tần Nam.

Mùi máu tươi nhàn nhạt còn thoang thoảng trong không khí sau cơn mưa, trên nền đá đen, xuất hiện một đôi ủng trắng.

Cố Tầm nghe tiếng ngoảnh đầu: “Bệ hạ?! Sao người lại đến đây?”

Hoàng đế mặt không biểu tình: “...”

Cố Tầm mỉm cười: “Nơi này được nước mưa cọ rửa rất sạch sẽ, bệ hạ không cần lo lắng.”

Hoàng đế mặt không biểu tình, chậm rãi bước lên thềm đá: “...”

Cố Tầm nhìn người nào đó đến gần, do dự một chút: “... Chỉ là có một chỗ còn chút máu.”

Hoàng đế nhìn hần: “Nói.”

Cố Tầm quỳ xuống: “Còn một trắc phi thể tử bỏ chạy, chiều nay vừa mới bắt về vẫn chưa xử trí.”

Giọng hoàng đế lãnh khốc: “Vay vì sao người do dự.”

Cố Tầm xấu hổ thở dài một hơi: “Vi thần đây chẳng phải là lòng dạ đàn bà hay sao! Ai! Muốn trách thì trách nữ nhân kia làm chi mà cái bụng cứ phải nhiều thêm một thằng nhóc a!”

Hoàng đế sững sốt: “...”

Cố Tầm vẫn cứ nói: “Ai! Nhưng mà người làm đại sự thì vẫn nên đáng đoạn tắc đoạn, nay vì thần đã suy nghĩ cẩn thận rồi, khẩn cầu bệ hạ hãy cho vi thần một cơ hội để sửa sai, vi thần sẽ tự mình giám trăm tội phụ kia!”

Hoàng đế nhủ mày mắt kiên nhẫn: “Người khỏi diễn nữa đi, trăm tha cho ả ta cũng được, nhưng đứa nhỏ kia sinh ra không thể lại mang danh con cháu của phẫn thần nữa.”

Cố Tầm cúi đầu: “Dạ, bệ hạ suy nghĩ chu toàn.”

Hoàng đế đột nhiên cười lạnh: “Người đi hỏi ả, có muốn thay hình đổi dạng vào hậu cung trăm không, không thì cũng đừng trách trăm không cho ả cơ hội sinh con.”

Cố Tầm nói nhỏ: “Chỉ là cơ hội sinh con thôi a...”

Hoàng đế lãnh khốc chớp mi: “Không thì gì?!”

Cố Tầm mặt chân chó: “Cũng phải, bệ hạ suy nghĩ chu toàn.”

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh, Người Cút Cho Trăm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Chương 7

Giữa hè, Ngự Hoa viên.

Một ao sen hạ, múa lượn trong gió, thân lá đung đưa, đóa đóa e thẹn ướt át, có thể xa ngắm mà không thể đùa bỡn.

Hoàng đế chậm rãi đi tới bên hồ rồi đứng lại: “Lần này người trừ gian có công, trăm đang cân nhắc điều người đến...”

Cố Tầm cười tủm tỉm: “Điều đến chỗ nào ạ? Đại lý tự khanh? Đại học sĩ Lan Thanh các? Hay là thượng thư bộ Hộ? Tể tướng đương triều?”

Hoàng đế nghiêng đầu cho ai đó một cái nhãn đao: “Lòng tham của người quả không nhỏ!”

Cố Tầm cười tủm tỉm: “Vi thần đây chẳng phải là đang dự đoán những chức vị ấy đều có thể thay người rồi hay sao ạ.”

Hoàng đế hừ lạnh: “Cố Tầm, người thật to gan, dám trộm dò thánh ý!”

Mặt Cố Tầm đầy đau khổ: “Bệ hạ, vi thần không dám.”

Sắc mặt hoàng đế giãn ra đôi chút: “Thị lang bộ Hộ, cái này đã chọc thùng trời rồi!”

Cố Tầm cười hi hi đáp lời: “Oa! Lớn như vậy! Thật ra vi thần cho rằng bệ hạ sẽ ban dưới ngũ phẩm kia, dù sao thăng nhanh như vậy dễ bị người ghen

ghét trắng niên sớm thế cái gì đó mà...”

Hoàng đế uất giận: “Câm miệng, trẫm thấy ngươi là ghét mạng dài quá!”

Cố Tầm che miệng, mắt môi ngậm cười: “Hí hí... Hí hí...”

Hoàng đế phát tay áo xoay người đi: “Hừ!...”

Cố Tầm cười: “Bệ hạ?”

Hoàng đế cũng không quay đầu lại: “Làm cái gì?! Đứng im đó cho trẫm!”

Cố Tầm lấy ra một túi giấy từ trong áo: “Vi thần còn nhớ mang cho người đặc sản Tàn Nam nè.”

Hoàng đế hồ nghi, xoay người cúi xuống.

Nhiều mày nhìn Cố Tầm một cái, nhìn thấy trong ánh mắt nụ cười hân, tựa hồ hàm chứa sự sùng nịch.

Lòng hoàng đế không biết vì sao lại khê khằng dao động một phát.

Bèn ra hiệu hân mở ra nhìn xem.

Túi giấy được giờ hết tầng này đến tầng khác, chờ mong trong mắt hoàng đế càng lúc càng đầy, dường như trong lòng phồng lên cái bong bóng, càng lúc càng lớn, cuối cùng “bụp ——” một tiếng, bị chiếc kim nhỏ phũ! Phàng! Chọc! Thủng!

Hoàng đế nhìn cái thứ đồ mọc lông đen thui thui lù trong tay Cố Tầm, sắc mặt thoát cái biến đổi khó coi!

Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi: “Cố Tầm —— “

Cố Tầm cuống quýt ném món đồ trong tay đi: “Bệ, bệ hạ, thần cũng đâu có biết cái thứ này hạn sử dụng lại ngắn vậy a! Nó, nó cứ nhiên không bỏ thêm chất bảo quản a —— óe —— “

Bạo bạo long tức giận rồi, bị trêu chọc cho mất mặt như vậy, y thế phải làm Cố Tầm nhìn không thấy thái dương ngày mai! Trước hết đánh cho hân sáng mai lết không nổi khỏi giường rồi nói.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh, Ngươi Cút Cho Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Chương 8

Hoàng cung, ngự thư phòng.

Người ngồi trên thượng thủ, ngón tay thon dài gõ án thư cộp cộp, tạo nên khí thế “son vũ đục lại phong mẫn lâu”.

Hoàng đế nhìn ai đó khom người mà đứng: “Hiện tại kinh sợ như vậy là làm cho ai nhìn?! Cái khí thế khẩu chiến quần thần vừa mới nãy trên triều đâu!”

Cố Tầm một khuôn mặt đau khổ: “Bệ hạ, thần sai rồi! Thần cũng đâu biết Quý lão dễ kích động như vậy đâu chứ, nói không lại liền hôn mê a...”

Hoàng đế giận trừng: “Ngươi còn không biết xấu hổ đi nói?!”

Cố Tầm khổ đau khổ đớn: “Thần biết sai rồi, thần cũng là vì khoản tiền ấy mà sốt ruột a, những người liêm khiết thanh thủy chảy xuôi dưới chân kia thì không thành vấn đề, nhưng chẳng lẽ lỗ hồng thuế muối Lương Hoài nọ cũng bắt bộ Hộ ngâm bỏ hòn hay sao?!”

Hoàng đế nổi giận quát: “Ngươi là tì hưu sao?! Chỉ nuốt không nôn?! Coi tiền như mạng?!”

Cố Tầm: “Bệ hạ, tiền này dù sao cũng là qua tay thần mà đi, nói không có là không có, thần đau răng!”

Hoàng đế nhú mày: “Tiền là của quốc khố, mắc mớ gì ngươi đau răng!”

Cố Tầm khổ đớn khổ đau: “Nhưng thần có chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế tiền bạc, không tài nào nhìn nổi người ta nuốt tiền đã qua tay mình!”

Hoàng đế mất kiên nhẫn: “Được rồi được rồi, Quý Chiết hôn mê ngươi vẫn chưa hài lòng?! Quanh co lòng vòng tới cùng muốn như thế nào?!”

Cố Tầm lập tức bày ra một khuôn mặt trung tình quên mình vì người, hào khí tận trời: “Bệ hạ nếu đã dự định phái Hinh đại nhân vì hành Lưỡng Hoài, thần cả gan thỉnh cầu cùng đi!”

Hoàng đế mất lạnh: “Lý do!”

Mặt Cố Tầm nghiêm túc thành thực: “Lần này làm chuyện liên quan tới tiền bạc, thần thân là người Hộ bộ, thứ nhất hiểu về thao tác và hướng chảy của đồng tiền, thứ hai... không phải thần nói chứ, Hinh đại nhân là người cương trực hành sự phân minh bản lĩnh, nhưng chung quy là tâm tính thanh niên, cứng quá dễ gây không biết linh hoạt, làm sao trị nổi những kẻ ruột già đầy nảo nếp nhẵn đầy bụng kia đây!”

Hoàng đế cười nhạt: “Ồ? Còn nữa đâu?”

Cố Tầm nghi hoặc: “Còn nữa? Đó có lẽ chính là một tấm lòng vì nước vì dân thiên sinh của thần, đời này an bài vì Bích Nguyệt vì bệ hạ cúc cung tận tụy chết không chối từ! Ai! Đây có lẽ chính là sứ mệnh mà thần đến nơi đây!”

Hoàng đế tay phải nâng cằm, cười băng lãnh: “Nhưng trầm lại nghe nói gần đây người đối xử với Hinh đại nhân có chút ân cần, vậy cái nguyên nhân thứ ba của người xác định không phải là không đành để người ta dùng thân phạm hiểm nên mới cam nguyện bên nhau chứ?”

Cố Tầm sợ hãi: “Bệ hạ, thần oan uổng a! Bệ hạ! Thần dù có gan lớn như thiên tử, cũng không dám làm ra chuyện phản bội bệ hạ a! Thần từ thân đến tâm đều là người của bệ hạ a!”

Hoàng đế nhú mày: “Người nói cái quái gì vậy?!”

Cố Tầm nghẹn ngào: “Tuy rằng bệ hạ chỉ cần thân thần không cần tâm thần, nhưng thần trái lại một lòng hướng về bệ hạ, trung với bệ hạ a!”

Hoàng đế nhú mày: “Câm miệng! Ít làm bộ làm tịch trước mặt trẫm! Lưỡng Hoài người muốn đi thì cứ đi, về phần Hinh Thừa Thanh, tốt nhất người nên giữ khoảng cách với hắn, không thì đừng trách trẫm không nhắc nhở người!”

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh, Người Cút Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chương 9

Mùa đông, Cố Tầm rút cục về tới kinh đô, có điều lại bị thương, nằm ở trong xe ngựa mơ mơ màng màng được người đưa về.

Cố phủ, phòng ngủ.

Phòng ngủ tối tăm u ám nồng nặc mùi thuốc đông y, một tia sáng xuyên qua bệ cửa sổ chiếu vào góc phòng, tăng thêm chút ấm áp.

Cố Tầm từ từ chuyển tỉnh: “... Bệ hạ?”

Hoàng đế cúi đầu lại gần: “Người tỉnh?”

Cố Tầm ngơ ngậy ngồi dậy: “Bệ hạ đến đã bao lâu?”

Hoàng đế đặt gối đầu vào phía sau cho người nào đó: “Vừa tới không lâu.”

Cố Tầm cúi đầu, tóc dài mềm mượt buông bên gáy, sườn mặt tái nhợt có vẻ suy yếu: “Thần... làm bệ hạ thất vọng rồi.”

Hoàng đế sùng sốt: “Vì sao nói như vậy? Chẳng phải án muối Lưỡng Hoài các người đã làm rất đẹp ề hay sao?”

Thần sắc Cố Tầm trông có vẻ mệt mỏi: “Nhưng thần đã kinh qua sinh tử đại nạn lần này, mà lại không thể cùng Cố công tử đối trở về.”

Lòng hoàng đế bị một loại tâm tư đã lâu chưa nhớ tới kéo mạnh một phát, sốt ruột: “Thế nào? Lúc người hôn mê, nhìn thấy Tử Thù à?”

Cố Tầm: “Không có ạ.”

Trên mặt hoàng đế nhất thời không còn biểu tình: “... Ừm.”

Cố Tầm vỗ vỗ lên bàn tay ai đó: “Nhưng bệ hạ đừng lo, thần tin rằng Cố công tử cát nhân tự có thiên tướng...”

Hoàng đế phát tay cắt ngang: “Người không cần nói những lời này nữa, dưỡng thương cho tốt là được.”

Hình như đến lúc này Cố Tầm mới nhớ tới thương thế của mình: “Là thần sơ ý, không ngờ tới đám sâu mọt đó bị bức đến đường cùng rồi còn dám mua

tay giết người.”

Hoàng đế thân nhiên: “Bọn chúng đã được giao cho Hình bộ xử trí trong khi ngươi hôn mê rồi... Miễn cưỡng xem như ngươi đã... lập một công.”

Cố Tầm cười: “Có thể được bệ hạ khen ngợi, là vinh hạnh của thần.”

Hoàng đế nhìn thấy Cố Tầm cười bình thường đến như thế, bình thường đến độ có thể nói là có chút yếu đuối ôn nhu, lại thêm khuôn mặt thanh nhã tú lệ của hắn, vô cùng dễ nhìn —— nhưng cũng vạn phần mất tự nhiên. Hoàng đế giải thích nó là vì: nụ cười thế này đặt ở trên người một kẻ như Cố Tầm mới là không bình thường.

Không, nên nói là Cố Tầm hôm nay cả người đều có chút không bình thường, cư nhiên không có chọc y nổi giận, cư nhiên không có lên mặt ra vẻ ta đây... Quả nhiên là trọng thương một hồi cho nên tôn trọng đến nguyên khí để tác quái rồi chăng?

Thần sắc hoàng đế vẫn thân nhiên như cũ: “Vậy ngươi nghỉ ngơi cho tốt, trầm về cung trước đã.”

Cố Tầm nghe lời gật đầu: “Dạ.”

Hoàng đế đang định bước đi, bỗng dừng cảm thấy ống tay áo bị giật khẽ một phát: “Làm cái gì?”

Cố Tầm: “Bệ hạ, phải chăng ngài quên cho thần cái gì đó?”

Hoàng đế nghi hoặc: “Cái gì?”

Cố Tầm một khuôn mặt nghiêm túc: “Thuốc mỡ a! Chính là cái loại hễ bôi lên một cái là vết sẹo lập tức biến mất da thịt nõn nà trong truyền thuyết đó!”

Hoàng đế nhú mày: “Vì sao trầm phải cho ngươi loại đồ đó?!”

Cố Tầm vẫn đầy mặt nghiêm túc: “Chắc không phải bệ hạ không biết eo thần bị người ta chọc cho một cái lỗ rất sâu đấy chứ?! Là sẽ để lại sẹo đó! Sau này lên giường để bệ hạ nhìn thấy làm hỏng hết tâm tình thì thế nào cho phải?! Thần đây là suy nghĩ cho hạnh phúc của người và Cố công tử a —— óe —— bệ hạ bớt giận, thần là thương binh a —— “

Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi gân giăng kín trán, tóm lấy cổ người nào đó: “Quả nhiên ngươi vẫn là thiếu đánh!”

—

* thượng thư: là một loại phương vị của lễ nghi, vị trí ngồi đầu

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh, Ngươi Cút Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10: Chương 10

Mùa xuân, vạn vật hồi sinh.

Hoàng cung, trong rừng hoa đào, hoàng đế ngồi trên con dốc mọc đầy cỏ với một khuôn mặt âm trầm, không khí chung quanh lạnh toát, người sống đứng đại đột mà đến gần.

Một con mèo màu trắng lông dài kêu “ngeo ngeo” điem nhiên đi qua, phát ra tín hiệu động dục, lại bị một hòn đá từ xa bắn trúng một cách tàn nhẫn, mèo ta sợ hãi nhảy phốc lên mấy phát chạy trốn.

Mặt hoàng đế âm trầm: “Tiện nhân!”

Cố Tầm đang khễ khàng bước đến gần thì dừng chân: “...”

Hoàng đế cũng không ngoảnh đầu, giọng không vui: “Không phải nói ngươi.”

Cố Tầm vỗ vỗ trái tim bé bỏng: “Thần đã nói mà, thần nhiều lắm xem như hạ lưu vô si.”

Thần sắc hoàng đế băng lãnh: “Chuyện gì tìm trẫm?”

Cố Tầm do dự tìm từ: “Ách... Thần nghe nói trong người bệ hạ không được khỏe, đã hai ngày dùng bữa không ngon miệng.”

Hoàng đế chớp mi cười nhạt: “Cho nên ngươi được bọn họ cất cử đến dò la tình huống?”

Cố Tầm: “Xem như là vậy đi... Chẳng qua thần vừa mới nghe Đức công công tùy ý dong dài hai câu, đại khái biết rõ bệ hạ vì sao buồn khổ.”

Hoàng đế lạnh giọng cảnh cáo: “Người đừng có tự cho là đúng!”

Cố Tầm nhìn gáy ai đó, không thể nhịn được cười: “Bệ hạ, người hãy nghĩ thoáng một chút, chuyện nam nữ xưa nay đã là thiên kinh địa nghĩa, dẫu rằng người chung tình với Cố công tử, nhưng cũng không cần thù thân như ngọc a!”

Hoàng đế thẹn quá thành giận, xoay người lại hung tợn trừng mắt người nào đó: “Trẫm nói, người đừng có tự! Cho! Là! Đúng!”

Cố Tầm một bộ thấu đời của người từng trải: “Bệ hạ, chẳng phải là bị nữ nhân hạ được thôi sao! Người là hoàng đế, người trong thiên hạ đều là của người, người muốn ngủ với ai thì ngủ người đó, hà tất làm như là liệt nữ thất thân vậy! Thần tin rằng nếu như Cố công tử biết rõ nguyên do trong đó, cũng sẽ không trách người đâu!”

Hoàng đế phát hỏa, mắt lộ hung quang, nghiêng răng nghiêng lợi: “Cố Tầm, ngươi! Tim! Chết!”

Cố Tầm quỳ xuống dâng cảm khuyên giải: “Bệ hạ, thuần tình thương thân a!”

Hoàng đế xách áo người nào đó lên, giận quá hóa cười, cười lạnh: “Nói! Trẫm cho ngươi cơ hội khuyên giải cuối cùng!”

Cố Tầm: “Bệ hạ, người đã hai mươi hai rồi, dẫu rằng đã có một tiểu hoàng tử, nhưng trong hậu cung không có nữ nhân, quả thực không giống ai a... Thần biết rõ tình ý của người đối với Cố công tử, nhưng —— được rồi, những lời này là Nghiệp thừa tướng Tạ thái phó Tô các lão thiên căn vạn dặm muốn thần nói, nếu thần không nói họ sẽ không để cho thượng thư bộ Hộ vừa nhậm chức này sống yên thân... ”

Hoàng đế phẫn nộ: “Nói xong rồi?!”

Cố Tầm gật đầu: “...”

Hoàng đế thiếu điều phun lửa: “Tự mình tìm một chỗ kết liễu đi! Cút! Cút!”

Hoàng đế giận dữ, nhưng càng giận chính là bản thân quả thực không thể làm gì Cố Tầm được, mỗi lần buông lời cay độc cũng đều là làm cho ra vẻ như vậy mà thôi. Đối với khuôn mặt này, y cũng không nỡ làm ra chuyện gì. Nhưng tại sao vẫn không biết điểm dừng như vậy chứ. Kỳ thực nếu như là Từ Thù, y cũng thừa biết hẳn sẽ không bao giờ trách cứ mình. Xuất thân từ hoàn cảnh thứ thiếp không được sủng chính là căn nguyên của sự mềm yếu ôn hòa ở Từ Thù, người như vậy, chỉ biết tái mặt mà tiếp thu sự thực... Nhưng cái bộ mặt ghen cười của Cố Tầm thì quả thật không thể nào lường trước! Kê đó! Sao có thể mang khuôn mặt Từ Thù mà bày ra loại thái độ này?!

Quả thật tức chết người rồi!

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh, Người Cút Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Chương 11

Đầu hạ, hoàng đế có ý muốn giải sầu, mang theo hai ba vị đại thần trong triều, đi vi hành Vân Trung, một nơi bốn mùa như xuân.

Trên lầu nhà trọ, quân thần bốn người nhắm rượu chuyện phiếm phong thổ nhân tình một phen, rồi phàn ai nấy về phòng ngủ.

Hoàng đế nhìn người nào đó vẫn ngồi im trên ghế: “Sao ngươi còn chưa đi ngủ?”

Cố Tầm cười tùm tùm ngẩng đầu: “Thiếu gia không cảm thấy Vân Trung đêm nay đặc biệt náo nhiệt sao?”

Hoàng đế lắng nghe động tĩnh bên ngoài chốc lát: “Đúng là như vậy thì sao?”

Cố Tầm cười tùm tùm: “Ta cũng chỉ vừa mới biết, hôm nay chính là tiết Phồn Hoa của vùng này, muốn đi xem thử.”

Mùa hè ở các nơi trên Bích Nguyệt thời gian khác nhau, tên cũng khác nhau, nhưng đều có chung một loại ngày lễ, chính là để cầu khẩn cho mùa gặt lúc sang thu, cho nam nữ đắc duyên.

Ở kinh thành gọi là tiết Hạ Dạ, thời gian phải muộn hơn một chút, không ngờ mới đầu hạ mà Vân Trung đã có rồi. Hoàng đế vừa nghĩ đến loại lễ tiết này trên đường sẽ tự dựng kéo đầu ra rất nhiều thanh niên nam nữ, thì có chút mất hứng. Nhưng quay đầu nhìn thấy Cố Tầm đã đi ra, cũng không kịp nghĩ nhiều liền theo ra ngoài.

Trên đường, náo nhiệt rộn ràng.

Cố Tầm tỉnh cờ ngoảnh đầu liền bị dọa nhảy dựng: “A, thiếu gia, sao người cũng đi theo rồi?”

Hoàng đế lạnh mặt bước đến: “Lẽ nào ngày lễ là của mỗi mình ngươi?”

Cố Tầm: “Không phải vậy. Chỉ là ta đột nhiên phát hiện phong tục ở Vân Trung này rất mới lạ, người trông thấy không, trên đường có rất nhiều người mang theo hoa kìa, người bán hoa cũng nhiều hơn bình thường, xem chỗ ấy, vị cô nương áo tím kia nhét vào lòng công tử áo trắng ấy một cành hoa, tỏ lòng ái mộ a! Cho nên ta cảm thấy nếu một người chim sa cá lặn bế nguyệt tu hoa như thiếu gia nhưng cứ thế mà trong lòng lại đã có người, thì không nên đi ra gây họa cho cô nương người ta.”

Hoàng đế lạnh lùng liếc người nào đó một cái: “Vậy ngươi thì nên đi ra?”

Cố Tầm đầy mặt tiểu ý, thần nhiên chấp nhận: “Thiếu gia giáo huấn chính phải, là ta quên mất một sự thật rằng Cố công tử cũng là một nhân tài ngọc thụ lâm phong nhưng cứ thế mà sinh là người của thiếu gia chết là quý của thiếu gia. Có điều đã ra ngoài một chuyến mà không được thể hội phong tục nơi đây thì có phần hơi đáng tiếc...”

Vừa nói, Cố Tầm vừa rút một cành thực được kiêu diễm từ chỗ tiểu cô nương bán hoa đi ngang qua bên cạnh, nhẹ nhàng nhét vào trong vạt áo hoàng đế.

Đến khi Cố Tầm đưa cho tiểu cô nương mấy đồng tiền rồi quay đầu, đã thấy bạo bạo long trong tay cầm hoa, đầy mặt âm trầm nhìn chằm chằm mình.

Cố Tầm giả ngu: “Thiếu gia đây là như thế nào?”

Hoàng đế tức giận: “Ngươi đây là ý gì?!”

Cố Tầm cười tủm tỉm “Đây chẳng phải là thấy Cố công tử không ở đây, ta sợ thiếu gia nhìn người khác đoàn tụ sum vầy mà chính mình cô đơn hiu quạnh hay sao, cho nên mới thay mặt Cố công tử biểu đạt ái ý, ta không để tâm chuyện làm kẻ thế thân một lần đâu.”

Hoàng đế tức giận, cười nhạt: “Thật không?”

Cố Tầm nghĩa hiệp gật đầu: “Đương nhiên rồi ạ, là thần tử tự nhiên phải có một trái tim thất khiếu linh lung.”

Hoàng đế lại bị Cố Tầm chọc điên! Xoay người vài bước chặn tiểu cô nương vừa mới bán hoa lại, không thèm để ý đến đôi mắt nhỏ đầy kinh hãi của tiểu cô nương người ta, cứ thế giật hết cả một rổ hoa của nàng! Bách hợp, thực dược, râm bụt, hoa hồng, hoa nhài... Toàn bộ nhét cả vào trong lòng Cố Tầm! Cố Tầm bị một luồng hương hoa nồng nặc làm cho bị sặc đánh hắt xì liên tục.

Hoàng đế nhìn bộ dạng đáng thương vô thức của ai đó, vừa lòng chớp chớp mắt: “Đây là trăm... khụ... ta tặng cho Từ Thù! Ngươi giữ kĩ vào cho ta! Không được để chúng hư thối! Đợi Từ Thù trở về đưa cho hắn xem!”

Cố Tầm phì cười hết chỗ nói, bệ hạ nhà hắn sao có thể trẻ con như thế?!

Lại không chú ý tới một ông lão bày sạp đoán mệnh bên cạnh đã nhìn thấy toàn bộ quá trình, liên tục lắc đầu thở dài: “Thực là thể phong nhật hạ, thể phong nhật hạ a...”

—

* thuần tình: ngây thơ / chân thật / trong sáng

* trái tim thất khiếu linh lung: trái tim lung linh bảy lỗ, khởi nguồn từ câu chuyện về Tỳ Can (thúc phụ của Trụ vương) trong Phong Thần Diễn Nghĩa, ông vốn là một người vô cùng trung lương chính trực, nhiều lần can gián nhà vua, nghe đồn tim ông có bảy lỗ, Đát Kỷ đã dùng kế xin Trụ vương moi tim ông ra.

* thể phong nhật hạ: xã hội ngày càng lụn bại

—

Tác giả: K huynh, trường thiên ta thật viết không nổi a! Dù sao thì cũng chỉ là tiêu khiển vậy thôi không có hành văn gì hết, cùng nhau gắng gượng đi... Ta gắng gượng viết, người gắng gượng xem...

TDT: Đơn giản đôi khi cũng hay, những ngày đầu đầu như búa bổ đọc thấy rất thoải mái.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh*, *Ngươi Cút Cho Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Chương 12

Lại qua một khoảng thời gian. Hoàng đế đang định hồi cung, nhưng hay tin lưu vực sông Văn Thường liên tục mưa to gây lũ lụt, bèn sai người theo hộ giá là Tạ Duy Tạ đại nhân đi trước chủ trì đại cục.

Buổi tối, tiểu viện nơi mà họ nghỉ chân.

Cửa phòng ngủ bị nhẹ nhàng đẩy ra rồi khép lại. Trong không gian tối tăm, hoàng đế nằm thẳng trên giường lắng nghe tiếng bước chân quen thuộc mỗi lúc một gần, cho đến khi nó dừng lại ở trước giường.

Cố Tầm khẽ gọi: “Bệ hạ?”

Hoàng đế ngay cả mắt cũng không thèm mở: “Nửa đêm dám tư xông nơi này.”

Cố Tầm: “Bệ hạ, ngài bắt quá cũng vừa mới tắt đèn a.”

Hoàng đế: “Vậy rồi sao? Hành sự lén lút lén lút, muốn như thế nào?”

Cố Tầm: “Thần biết Tạ đại nhân ngày mai sẽ xuất hành, cho nên thần cả gan thỉnh cầu cùng đi!”

Hoàng đế chống nửa thân trên, xốc màn giường lên: “Lần này lại là Tạ Duy lọt mắt ngươi rồi?”

Cố Tầm ngây sững: “...”

Hoàng đế tức giận nhú mày: “Không cho đi!”

Cố Tầm vội vàng quỳ gối nhích về phía trước hai bước, mặt đầy thành khẩn: “Bệ hạ, người hiểu lầm rồi, thần là người của bệ hạ, trong lòng tuyệt không dám có nửa điểm tạp niệm.”

Hoàng đế cúi đầu nhìn khuôn mặt chân thành của người nào đó, nét mặt khá giãn: “Vậy cũng không cho đi.”

Cố Tầm hết lời van nài: “Bệ hạ, trước hết người hãy nghe thần nói một lời. Nghe nói Vương Yến của Thường Châu là vị kỳ tài trị thủy, Tạ đại nhân lần này đi tất nhiên sẽ bãi phóng hãn, nhưng Vương Yến tính tình khá kì quái, thần sợ rằng Tạ đại nhân tâm tính văn nhân một thân ngạo cốt, không bỏ xuồng được cái giá đến cầu người thì sẽ không hay.”

Hoàng đế: “Tạ Duy đã là trọng thần trong triều, tự nhiên là sẽ lấy đại cục làm trọng, ngươi không phải lo.”

Cố Tầm: “Nhưng thần nghe nói, trong viện nhà Vương Yến kia có một câu thơ nổi tiếng, mà người đến cầu kiến phải đối cho vừa ý thì hãn mới bằng lòng gặp mặt.”

Hoàng đế nhú mày: “Hoa Trung đối trong miệng văn nhân, ‘Đinh tiền thược dược yêu vô cách, tri thượng phù cừ tịnh thiếu tình’. Ngươi tài sắc bình thường, có thể đối cho người ta vừa ý?”

Cố Tầm mỉm cười: “Thần xưa nay yêu thích hoa thược dược, tuy là hãn chê thược dược, mà sao vừa nghe câu thơ này, đã thấy văn thơ lai láng, câu sau đã thành a.”

Hoàng đế cười nhạo: “Ngươi có thể có câu gì hay, nói nghe một chút.”

Cố Tầm cong cong khóe miệng, cả đôi mắt cũng mang ý cười ảm áp: “Giờ mà nói ra sẽ không có cảm giác kinh diễm, đợi khi nào bệ hạ nghe được trong miệng văn nhân tài tử ngâm bài thơ này thì mới thú vị chứ.”

Hoàng đế ngây người, hơn nữa ngây cả một hồi, mới hồi thần từ trong đôi mắt mỉm cười của Cố Tầm.

Hiếm thấy hoàng đế không có tức giận, mà là thần sắc thần nhiên: “Ngươi muốn thì đi đi.”

Cố Tầm mừng hóm vì thuận lợi như vậy: “Bệ hạ thánh minh.”

Hoàng đế có hơi chút cự nự: “Còn nữa, nếu sau này không có việc gì, không cho phép ngươi vào phòng trẩm nữa!”

Cố Tầm cười hi hi: “Thần cũng là bất đắc dĩ thôi, đó chẳng phải là vì thường ngày bên cạnh bệ hạ đều có người hay sao.”

Hoàng đế nhú mày nhìn người nào đó: “Những lời này của ngươi là có ý gì?”

Cố Tầm thần thần bí bí tiến đến bên tai hoàng đế: “Người nhiều quá, có một số việc không làm được a...”

Đôi mắt hoàng đế bỗng nhiên tròn to, mũi dường như nghe thấy được hương thược dược thoang thoang, y lập tức đẩy Cố Tầm ra, dị thường tức giận nhìn người ta chăm chăm: “Ngươi làm cái gì?!”

Cố Tầm một bộ không rõ nguyên do: “Thần chỉ là cảm thấy cái bộ dạng mặt dày mày dạn khăn cầu bệ hạ này tốt nhất đừng bị người khác nhìn thấy thì hơn...”

Nhưng kiểu giải thích nọ lại chẳng khác lửa cháy đổ thêm dầu là mấy.

Hoàng đế một tay chỉ cửa, hung hăng rít gào: “Cút!!! Đừng để trẫm nhìn thấy nguoi nữa!”

—

* tư xông nơi này: vốn hay dùng là câu “tư xông dân trạch” – tự tiện xông vào nhà dân ==)) hoàng thượng biết áp dụng ghê

* “Đình tiền thục được yêu vô cách, trì thượng phù cừ tịnh thiếu tình” trích bài thơ “Thượng mẫu đơn” của Lưu Vũ Tích:

“Đình tiền thục được yêu vô cách,

Trì thượng phù cừ tịnh thiếu tình,

Duy hữu mẫu đơn chân quốc sắc,

Hoa khai thì tiết động kinh thành.”

Dịch nghĩa bởi Tiểu Diệp Thảo:

Trước sân thục được lăng lơ vô phép,

Trên hồ hoa sen thanh tịnh thiếu tình,

Chỉ có mẫu đơn thực là quốc sắc,

Mùa hoa nở rung động cả kinh thành.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh, Người Cút Cho Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 13: Chương 13

Hoàng đế cũng chỉ là phát cáu nắng nắng vậy thôi, nhưng nào ngờ đầu một nắng chính là ba tháng không thấy mặt mũi Cố Tầm. Lúc rảnh rang ngồi một mình, bỗng nhiên cảm thấy bên người thiếu một chút ồn ào, thiếu một chút đặc sắc. Thế là hoàng đế bắt đầu suy ngẫm về Cố Tầm nọ.

Lúc mới gặp thì cảm thấy con người này lỏng bông cột nhà khó thành đại sự, nhưng từ đó đến nay, mọi chuyện cũng đã chứng tỏ rằng Cố Tầm có những khác biệt nhất định giữa bên trong và ngoài mặt. Chỉ cần nhìn từ thực tế hắn đã hoàn thành rất nhiều việc, nguoi sẽ cảm thấy người như vậy nhất định là một người tâm tư chu đáo, trầm ôn quả cảm... Nhưng... những tính từ đó, chỉ cần vừa nhìn thấy cái khuôn mặt thiếu đánh của Cố Tầm, nguoi căn bản sẽ không muốn nghĩ theo hướng đó. Ai! Nếu như hắn có thể trầm ôn hơn một chút, khiêm tốn hơn một chút, có khí chất hơn một chút thì tốt rồi, như vậy thì nhất định mình sẽ rất coi trọng và yêu thích hắn.

Hoàng đế có chút buồn khổ vượt qua ba tháng, đến khi nhập thu, chuyện lũ lụt đã được xử lý tạm ổn.

Cố Tầm cũng nhận lệnh trở về kinh đô. Chỉ có điều vừa mới về đến kinh thành còn chưa kịp thượng triều, đã xin nghỉ phép trước.

Thì ra là trên đường về gặp mưa to, xe ngựa chạy nhanh trong sơn đạo bị lật, Cố đại nhân té gãy chân trong đau thương.

Hoàng đế nghe tin thì hơi bức, cười nhạt nhận xét: “Đáng đời!”

Bực thì bực, ngày hôm sau vẫn là kèm lòng chẳng dặng đi đến phủ của thương binh một chuyến.

Cố Tầm khổ đau khổ đón kêu rên: “Ồi chao... Ồi chao...”

Hoàng đế nhủ mảy: “Được rồi được rồi, nguoi tru tréo cái gì!”

Cố Tầm khổ đón khổ đau: “Đau a... Đau a...”

Hoàng đế hồ nghi, chớp mi nhìn người nào đó một cái: “Trẫm xem xem.”

Cố Tầm vội vàng giữ rịt cái chân đang đập trên chân mình: “Bệ hạ, nam nam thụ thụ bất thân a.”

Hoàng đế hừ lạnh: “Chẳng phải ngươi thường nói chính mình là người của trăm sao?! Khỏi cần lễ tiết!”

Cố Tầm mở to mắt, có vẻ như vừa mới tỉnh ngộ, nháy mắt một cái, liền e thẹn cúi đầu, nhỏ giọng thỏ thẻ: “A, bệ hạ nói đúng ạ.”

Hoàng đế nhìn chằm chằm người nào đó nhưng vạn phần không được tự nhiên: “Ngươi phát bệnh gì!”

Cố Tầm đầy mặt e thẹn giương mắt chớp với ai kia một cái: “Di chứng hậu tương tư.”

Hồ hấp của hoàng đế bị nghẹn một phát, người nào đó thực sự đã làm ra điệu bộ quỵến rũ khiến cho y thẹn quá thành giận: “Cố Tầm! Trăm có lòng đến thăm ngươi, ngươi không thể bình thường chút sao?!”

Cố Tầm mở to đôi mắt vô tội: “Thần cho rằng bệ hạ là tới cười nhạo thần.”

Hoàng đế phẫn nộ: “Thực là lòng tốt coi như lòng lang dạ thú!”

Cố Tầm cười làm lạnh đầy đê tiện: “Bệ hạ bớt giận, thần tung cho ngài nhìn, thần tung cho ngài nhìn còn không được sao.”

Nói rồi vô tư xốc lên cái chân đang che nửa người dưới của mình, hơi ầm bồng nhiên tẩn đi, Cố Tầm còn rung mình một cái. Hoàng đế ngồi ở bên giường cùng với Cố Tầm dựa người vào đầu giường đang nhìn nhau chằm chằm, thấy hắn rung mình một phát y mới vô ý thức ngó về phía cái chân ... Ôi thôi không nhìn còn đỡ, vừa nhìn một cái hoàng đế thật sự là tức giận công tâm, thẹn quá thành giận! Mây đỏ dần dần bay lên trên mặt, từ dưới cổ chạy tràn lên đỉnh đầu!

Hoàng đế giận quở: “Ngươi! Ngươi thế này còn ra thể thống gì!!!”

Cố Tầm nhìn nửa người dưới tênh hênh của mình, cười rẻ tiền: “Đây chẳng phải vì đùi bên phải bị bó kín như bưng không tiện mặc quần hay sao, không bằng cứ để vậy nằm luôn trên giường cho rồi.”

Hơi nóng trên mặt hoàng đế chưa tiêu, giận trừng Cố Tầm, ngay cả hơi thở phả ra cũng phẫn nộ đến bốc hỏa, ấy vậy mà một câu cũng chẳng nói ra được.

Đến lúc này Cố Tầm mới bừng tỉnh, hoa dung thất sắc: “Bệ, bệ hạ, là thần suy nghĩ không chu toàn, quên mất quan hệ giữa người và Cố công tử! Người cấm dục đã nhiều năm, cứ như vậy nhìn thấy ngọc thể Cố công tử... Ai ai ai! Là thần thất sách rồi! Thần cứ tưởng mình vẫn là một gã cục mịch nữa chứ! Bệ hạ tất... tất lửa a!”

Hoàng đế nghiêng răng nghiêng lợi, tay cuộn thành nắm: “Ngươi, là, cố, ý!”

Cố Tầm tay bấu chặt, mắt đầm đìa đáng thương: “Sao, làm sao có thể...”

Hoàng đế mất lộ hung quang, mang khí thế bức người bước tới gần người nào đó: “Ngươi, chính, là, cố, ý!”

Hai tay Cố Tầm đỡ ***g ngực ai kia, nghiêng đầu cầu xin: “Bệ, bệ hạ, thần sai rồi, thần không dám nữa đâu, bệ hạ tha mạng a!!!”

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh, Ngươi Cút Cho Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Chương 14

Hoàng đế hùng hổ dọa Cố Tầm một trận, chung quy dập được lửa, tâm tình tốt hơn một chút thì hồi cung.

Một tháng sau, ân khoa kết thúc.

Hoàng đế đãi Quỳnh Lâm yến thật lớn trong cung, văn thần võ tướng, trạng nguyên tài tử đều đến trình diện.

Ngay cả Cố đại nhân thượng thư bộ Hộ, người đã đóng cửa dưỡng thương một tháng, cũng kéo cái đùi phải chưa khỏi hẳn, lếch tha lếch thếch đến dự.

Trên đài Lạc Nguyệt, mọi người nhường bôi đầy chén, ngậm gió ngội trăng, thập phần náo nhiệt.

Hoàng đế luôn cảm thấy thiếu đi chút gì đó, gọi thị nhân bên người lại, hỏi Cố Tầm vì sao không có mặt. Nửa tháng trước y đi thăm hắc, nay tính ra cũng có nửa tháng không nhìn thấy biểu tình khoa trương của hắn rồi.

Cuối cùng hoàng đế thấy được người nọ bên bờ Bích Ba hồ.

Dáng người gầy gầy cao cao, đang hơi ngẩng đầu thường thức chùm hoa từ kinh cong xuống trên cành cây.

Ảnh trắng trong vắt yên bình, cùng với cảnh vật như tranh này, gia hỏa kia cũng có thể dùng bề ngoài ưu nhã thanh tao đi mê hoặc người.

Hoàng đế nhàn nhã bước đến: “Chẳng phải ngươi thích nhất là náo nhiệt sao? Ra về khí khái văn nhân, đứng một mình trong gió gì chứ!”

Cố Tầm nghe tiếng ngoảnh đầu, dường như bị chấn động vô cùng lớn, trong mắt toàn là kinh hoàng vô thố: “Bệ, bệ hạ...”

Hoàng đế khẽ nhủ tuần mi, hồ nghi bước lại gần hai bước, lạnh giọng quát: “Lại làm cái trò gì nữa! Cùng trầm trở lại!”

Cố Tầm vẫn cứ ngẩn ngẩn ngơ ngơ nhìn Tiêu Viên, đôi mắt mở to rất mỹ lệ, nhưng chứa đầy nước mắt, cuối cùng dường như không kiềm được, khẽ gọi một câu: “A Viên...”

Nhỏ nhẹ tha thiết, ôn nhu cung thuận.

Bên tai hoàng đế dường như có tiếng sét đánh ngang! “Ầm” một tiếng! Đánh cho y không còn biết bây giờ là năm nào.

Thuở mười lăm, Tiêu Viên khí thế hùng hùng rồi lại vạn phần cự nự nói: “Cố Tử Thù, ta cho phép ngươi gọi tục danh của ta!”

Cố Tử Thù kinh hoàng không biết làm sao: “Điện, điện hạ, như vậy không được...”

Tiêu Viên giận trừng: “Ngươi dám cãi lời?!”

Cố Tử Thù cắn cắn môi, thấp giọng gọi một tiếng: “A Viên...”

...

Kí ức ngày ấy trở về, nhưng hoàng đế vẫn cảm thấy đầu óc mình hoàn toàn trống rỗng, y không biết giờ đây bản thân nên mang tâm tình gì, không biết mình nên nói câu gì, không biết mình nên làm động tác gì. Cả người cứ như bị cọc gỗ đóng ở chỗ này! Không muốn suy nghĩ gì cả! Cũng không muốn để cho suy nghĩ mỗi lúc một nhiều đánh thức!

Bởi vì một khi tỉnh táo lại, y sẽ kinh hoàng ý thức được một sự thực, đó chính là ——

Từ Thù trở về rồi!

Sau đó...

Cố Tầm đâu?!

Gia hỏa ồn ào cột nhà hay làm bộ kia đi đâu rồi?!

A?!

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh*, *Ngươi Cút Cho Trầm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Chương 15

Cố Tử Thù trở về. Mười ngày trước, một cơn sốt cao đột ngột làm hắn trở về.

Hoàng đế nghe kể chuyện xong, về mặt bình thân, hóa ra gia hỏa kia đã đi từ mười ngày trước rồi a, lúc phát sốt sao cũng không gọi mình đến nhìn xem chứ! Giờ đây nhìn thấy cô Tử Thù, cùng một khuôn mặt đó, nhưng thần thái lại khác nhau một trời một vực. Nghìn vạn lời hoàng đế nghẹn cả trong cổ họng, cũng không có vui mừng đến độ lời Tử Thù đi nói chuyện thâu đêm, mà sớm bảo người về nhà trước.

Suy nghĩ của y thật sự rối loạn lắm, loạn đến mức nhắm nháp không ra bao nhiêu hân hoan.

Buổi tối nằm trên long sàng, rốt cuộc hoàng đế nhịn không được dùng tay che hai mắt mình.

Dường như từ khi nghe được cái tin ấy, đã muốn làm như vậy rồi, một mực nhắm nạy đến khi bốn bề vắng lặng, mới thực sự làm.

Nhưng động tác này đại biểu cho điều gì?! Tại sao y lại làm như vậy?!

Rõ ràng là Từ Thù mà mình tâm tâm niệm niệm đã trở về a. Từ Thù có chút mềm yếu, rồi lại dịu dàng khiêm tốn trở về rồi a.

Sau này cũng sẽ không có ai dám cười đùa cợt nhả mà khiêu khích mình nữa! Cũng sẽ không có ai chọc giận mình hết lần này đến lần khác nữa!

Gian thần đã trừ, bình quyền đã thu, chiến tích thành công, con nôi dỗi không lo.

Huyết dịch trong triều đã đổi hơn phân nửa, giang sơn tứ lệ, có thể tha hồ giai tử cộng hưởng.

Y nên cao hứng mới phải. Dù sao cuối cùng cũng đã lên làm hoàng đế như ước mơ ngày bé, mỹ nhân ở bên, ngôi hưởng phồn hoa.

Thế là...

Hoàng đế cứ theo đó mà sống.

Bắt đầu cả ngày suy nghĩ nên sống cuộc sống mà y chờ đợi đã lâu này thế nào cho đẹp.

Ngự Hoa viên, lương đình.

Tuyết trắng ngần, cả thế giới là một màu trắng xóa, vàng dương ấm áp của ngày đông nhẹ nhàng chiếu xuống mặt đất, sáng rực rỡ.

Hoàng đế bỏ xuống một quân cờ, đầu cũng không ngẩng: “Ừm, tới phiên ngươi.”

Ánh mắt Từ Thù do dự, mang theo lo lắng: “Bệ hạ, hay là về phòng đi thôi, ngoài trời tuyết tan, thực sự rất lạnh.”

Hoàng đế vẫn chỉ nhủ mảy: “Dong dài như thế làm cái gì, bảo ngươi hạ thì cứ hạ đi.”

Từ Thù bất đắc dĩ cười khổ, hạ xuống một quân: “Tâm tính bệ hạ vẫn như trẻ con vậy.”

Hoàng đế không phản bác, ngẩng đầu hỏi rằng: “Chân của ngươi đã khỏi hẳn rồi chứ? Lạnh lẽo như vậy có đau nhức không?”

Từ Thù ngậy ra trong phút chốc, mới chậm rãi lắc đầu, mỉm cười nói: “Đã sớm khỏi rồi.”

Thần sắc hoàng đế thản nhiên: “Thương gân động cốt một trăm ngày, nếu ngươi cảm thấy có hơi không khỏe thì phải nói ra, cố nhẫn nhịn thì người tổn hại là chính ngươi đấy.”

Từ Thù cười, mắt môi cong cong: “Vâng.”

Hoàng đế: “...”

Từ Thù: “...”

Đột nhiên thật giống như không còn lời nào để nói nữa. Hoàng đế chỉ có thể cúi đầu chơi cờ.

Trên thực tế, tình huống này diễn ra thường xuyên từ sau khi Từ Thù trở về. Có lẽ là xa cách đã quá lâu, thế cho nên ngay cả mở miệng cũng không biết có thể nói những gì. Luôn là như thế này, không lời tìm lời, trò chuyện câu được câu mất, một khi Tiểu Viên đơn phương im lặng, thì câu chuyện cũng xem như chấm dứt. Hoàng đế nhớ lại mình và Từ Thù trong quá khứ, hình như cũng là như vậy, Từ Thù giữ lễ, không bao giờ giống như người nào đó, dám ở cạnh y mà kiếm chuyện ồn ào ào ào. Ngày đó họ cũng ở bên nhau như thế này, nhưng tại sao giờ đây lại không được như xưa nữa?!

—
* ân khoa: là khoa thi gia ân không thường xuyên khi trong nước có việc vui mừng như lễ Đăng Quang, lễ Vạn Thọ

* cung thuận: cung kính và nghe lời

* giai tử cộng hưởng: hai người cùng hưởng

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh, Ngươi Cút Cho Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 16

Hoàng đế và tiểu hoàng tử cô nhi quả phụ đón giao thừa.

Pháo hoa tuy rằng sáng lạn, nhưng vẫn cảm thấy thê lương bội phần.

Lúc này mới phát giác, trừ khi Cổ Tầm có việc phải ở bên ngoài, giao thừa hàng năm Cổ Tầm đều mặt dày mày dạn đón ở trong cung.

Theo lời hấn thì: “Chả muốn về nhà họ Cổ đón năm mới cùng đám họ hàng thân thích nọ, không khí ngọt ngào.”

Ồ Cổ gia, Từ Thù là con thứ thiếp, nếu không phải Cổ Tầm có năng lực leo lên địa vị cao như vậy, phỏng chừng Cổ gia cũng sẽ không để hấn vào mắt.

Cổ Tầm tuổi còn trẻ đã làm đến thượng thư bộ Hộ, xem như là người có tiếng nói nhất trong dòng họ, nhưng Cổ Tầm lại chẳng muốn phí quá nhiều sức lực ứng phó với người Cổ gia.

Nhưng tân niên đầu tiên Từ Thù vừa trở về, lại muốn tuân theo quy củ, cùng người trong họ đón năm mới.

Tâm lý hoàng đế có chút không thoải mái. Lấy ơn báo oán gì gì đó là đáng ghét nhất, trước đây y đã không thích điểm này ở Từ Thù, hiện tại xem ra, y vẫn không thích.

Tết Hoa Đăng đêm rằm tháng giêng, hoàng đế hẹn Từ Thù cùng đi dạo phố.

Vậy nhưng hai người lại không nói một lời mà đi. Một kẻ đi phía trước, một kẻ đi chậm nửa bước theo sau.

Hoàng đế đột nhiên dừng chân, ngoảnh đầu hướng về phía Từ Thù nói: “Ta bảo, ngươi không có điều gì muốn nói cùng ta?”

Từ Thù ngậy ra: “Thiếu gia muốn nghe ta nói điều gì?”

Hoàng đế có chút buồn bực, phát phát tay: “Không có gì!”

Về mặt Từ Thù liền trông như vừa không biết làm sao vừa tự trách bản thân mình. Hoàng đế thấy thì càng mất hứng, xưa nay Tiêu Viên y vẫn luôn là tính tình này, đối với người thân cận, hễ mà không hài lòng thì liền tỏ vẻ nóng nảy bực bội. Mỗi lần y phẫn nộ Cổ Tầm đều có thể cười giòn giòn mà “tử lạng bạt thiên cân”, nhưng Từ Thù... Thôi đi, cũng không phải hôm nay mới biết tính cách hấn là như vậy.

Trên sông Kim Liễu, hoa đăng tràn trề, thuyền hoa san sát. Hai bên bờ, không ít quầy hàng bán đèn hoa. Tiếng chào mời nhiệt tình của chủ hàng hấp dẫn sự chú ý của hoàng đế. Y bèn dẫn Từ Thù đi đến phía trước, đều tự lấy một đèn hoa đăng.

Nhưng đến khi nâng bút sắp viết, hoàng đế khó xử, y không biết mình nên viết lên nguyện vọng gì.

Rõ ràng trong lòng có một nguyện vọng đang rục rịch, nhưng...

Ngòi bút dừng lại một lúc lâu trên mặt giấy, đến lúc giọt mực sắp rơi, mới rút cục hạ bút.

Viết rằng: Nguyện chấp Tầm chi thủ, dữ tử giai lão.

Người đứng bên cạnh, tên Cổ Tầm, tự Từ Thù.

Hoàng đế cũng nói không rõ vì sao mình lại viết một câu như thế.

Bất chợt ngẩng đầu, liền đụng phải ánh mắt kính hoàng sủng sò của Từ Thù. Sắc mặt hoàng đế cũng trầm xuống: “Ngươi làm gì xem ta viết?!”

Về mặt Từ Thù như là không thể nào tin nổi, không biết làm sao, một câu cũng nói không nên lời.

Hoàng đế cũng không rõ vì sao trong lòng vừa hoảng loạn vừa tức giận, bản thân y cũng nói không ra một câu, phẫn nộ nhìn Từ Thù chằm chằm.

Cuối cùng Từ Thù có lấy một chút dũng khí, về mặt lúng túng nói: “Thiếu gia, ta... ba ngày trước trong nhà đã định hôn sự cho ta...”

Ngày trở về hấn đã hai mươi sáu, rất nhiều người đồng lứa đã sớm có gia thất. Tân niên năm nay, các trưởng bối trong dòng họ lại đề cập chuyện này, hấn cũng chấp thuận. Nếu ban đầu không đi, có lẽ khoảng chừng mười tám cũng đã nên thành gia, hiện tại kéo dài tới cái tuổi này, hấn đã rất là xấu hổ. Có điều trăm triệu không ngờ tới chính là... Tiêu Viên cư nhiên sẽ viết ra một câu như thế... Nhưng xưa nay hấn đều xem Tiêu Viên như đệ đệ mà bảo vệ lo lắng. Đến nay xa cách chín năm, nhìn thấy Tiêu Viên đã hoàn toàn trở thành đế vương, trong lòng càng nhiều thêm đôi chút kính nể đối với bậc quân chủ. Từ Thù nhất thời tâm loạn như mìn.

Tiêu Viên cũng không khá hơn là mấy. Trước tuổi mười bảy, chưa bao giờ y biểu đạt ái ý một cách rõ ràng với Từ Thù. Từ Thù yêu thương y bảo vệ y, y liền cảm thấy con người này đối với y mà nói là có chút đặc biệt, thế là cũng có chút không được tự nhiên khi ở cạnh hấn. Nhưng giờ đây nghĩ lại, thậm chí ngay cả cái gọi là “ái ý” ban đầu ấy, cũng là một tháng sau khi Từ Thù đi rồi mới bình thản xác nhận ở trong lòng —— bởi vì biểu hiện tệ hại của một người đã làm nổi bật sự tốt đẹp của Từ Thù trong lòng y!

Hoàng đế không nổi giận như bình thường, trên khuôn mặt lãnh tuấn không có biểu tình gì, ánh mắt trống rỗng hướng về phía Từ Thù, nói một cách khó khăn: “Ngươi đừng tự mình đa tình, Tầm mà ta viết, không phải chỉ ngươi...”

* tứ lạng bạt thiên cân: (bốn lạng bạt ngàn cân) ý là dùng lực lượng rất nhỏ giải quyết vấn đề rất lớn, lấy ít thắng nhiều

* Nguyên chấp Tầm chi thủ, dữ tử giai lão: Nguyên nắm tay Tầm, cùng nhau đến già.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh, Người Cút Cho Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Chương 17

Nguyên Tiêu qua đi, Cố Tử Thủ xin với hoàng đế được từ chức thượng thư bộ Hộ, hoàng đế nghĩ cũng không nghĩ nhiều liền chuẩn tấu. Với năng lực và tính cách của Tử Thủ mà nói, quả thực không nên đặt ở chức vị quan trọng như đại thần tài chính. Thế là hoàng đế điều nhiệm hắn đến Lan Thanh các, làm một quan văn điển hình dưới tay đại học sĩ.

Đầu mùa xuân, thời tiết vẫn còn se lạnh từ đông.

Hoàng đế cũng chẳng biết trong đầu bị rút cái gì mà nửa đêm gió lớn đi uống rượu trong Ngự Hoa viên.

Hôm sau liền ngã bệnh.

Nửa đêm nửa hôm nằm trên giường sốt mơ mơ màng màng, dường như nhìn thấy có một người cười ngòn ngào bước qua đây.

Người kia nâng đầu y lên, hút từng muỗng từng muỗng giúp y uống hết chén thuốc.

Hoàng đế bèn kéo tay Cố Tầm không chịu buông.

Cố Tầm cũng ôm đầu hoàng đế mà cười tủm tỉm nói: “Bệ hạ, kỹ thuật diễn xuất lần này của thần thể nào ạ? Sắm vai Cố công tử có gạt được người hay không? Ngài có nhận ra biểu tình khoa trương ra vẻ của vị thần không?”

Hoàng đế nghe những lời này, thật sự là sắp tức chết rồi, nổi xung thiên gào vào mặt Cố Tầm: “Cố Tầm, ngươi muốn mưu sát trẫm sao?!!!”

Cố Tầm cười hi hi: “Không dám không dám, thần chỉ là cho bệ hạ một bài học nho nhỏ mà thôi, ai bảo thần ở bên bệ hạ chín năm, xuất sinh nhập tử, cúc cung tận tụy, nhưng người mà bệ hạ tâm tâm niệm niệm lại là kẻ khác chứ.”

Hoàng đế thờ phỉ phỉ: “Dù vậy ngươi cũng không thể đi!”

Cố Tầm cười hi hi: “Chuyện đó thần đâu thể quyết định được.”

Hoàng đế vừa phẫn nộ vừa lo lắng: “Trẫm không cho ngươi đi! Ngươi không thể đi! Hừ, cùng lắm xem như trẫm biết sai rồi! Sau này tâm tâm niệm niệm toàn bộ là ngươi được chưa! Và lại, trẫm cũng không có chín năm chỉ biết tâm tâm niệm niệm Cố Tử Thủ a! Trẫm còn có thật nhiều chuyện phải làm, lấy đâu ra thời giờ mà tâm tâm niệm niệm a?! Ngươi không thể nói xấu trẫm!”

Cố Tầm cười tủm tỉm: “Thật không?”

Hoàng đế thẹn quá thành giận: “Nói nhảm! Ngươi nhanh trở về cho trẫm!”

Cố Tầm cười tủm tỉm: “Muốn ta trở về cũng được, chỉ cần bệ hạ gọi ta một tiếng, gọi tên của ta.”

Hoàng đế: “Cố Tầm!”

Cố Tầm cười híp mắt: “Cố Tầm là tên Cố công tử, ta nói là tên của ta.”

Hoàng đế nhất thời như bị nghẹn ở cổ họng. Y muốn gọi tên người kia, nhưng nghĩ không ra là tên gì! Đột nhiên phát giác, căn bản là y không biết tên hắn! Hoàng đế hoảng loạn mà không biết phải làm sao, nỗi sợ hãi người kia đi mất cùng với cảm giác hổ thẹn vì không biết tên người kia cứ lần quần trong đầu y...

Cho đến khi trời hừng sáng, giấc mộng chợt tỉnh!

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh, Người Cút Cho Trẫm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 18: Chương 18

Mùa hè đến, Cổ Tử Thù thành thân.

Hoàng đế phái người tặng lễ, sau đó một mình ở trong cung vượt qua một ngày. Trong lòng có chút chờ mong giờ trở thành hạt hăng. Nhưng ít nhất cũng đã nói lên rằng Tử Thù này là thật.

Hoàng đế bỗng nhiên tự cười nhạo chính mình, người kia làm sao có thể trả giá lớn như vậy chứ, đi giả trang Tử Thù. Vuột mất chức thượng thư yêu thích xưa nay, cùng người Cổ gia cộng độ giai tiết, cuối cùng còn ngoan ngoãn nghe theo an bài đi thành thân...

Có lẽ người kia đã thật sự trở về, trở lại cái thế giới nơi mà mọi chuyện đều rất thần kỳ Tử Thù từng nói rồi.

Trong tim có chỗ nào đó không thoải mái lắm, nhưng lại cảm giác không được rốt cuộc là chỗ nào đang đau.

Hạt hăng hồi tiếc, đó chính là trạng thái mỗi ngày của hoàng đế.

Nhưng thời gian lại cứ vô tình trôi tiếp, mặt ngoài hoàng đế cũng chỉ có thể dựa xuống cảm giác mát mát ấy, tiếp tục làm một vị vua có khuôn mặt lạnh lùng nghiêm nghị với tâm tính nóng nảy mà thôi.

---

* cộng độ giai tiết: cùng chung ngày vui

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh, Người Cút Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Chương 19

Cuối mùa thu một năm sau đó.

Ân khoa kết thúc, hoàng đế lại đãi Quỳnh Lâm yến trong cung.

Trong buổi tiệc, hoàng đế đột nhiên có hưng trí, ở ngay trước mặt chúng thần hỏi các “thiên tử môn sinh” là muốn chức vị gì.

Đương nhiên, chức vị không phải cứ nói ra thì có thể cho. Cuối cùng vẫn do hoàng đế quyết định.

Trạng nguyên, bảng nhãn, đều là người thông minh, nói ra chức vị phù hợp bốn phần.

Nhưng đến lượt thám hoa, liền cho ra một đáp án kinh hãi.

Thám hoa lang Tạ Nhan cười híp mắt khom mình hành lễ: “Bệ hạ, chức vị mà học trò muốn là... thừa tướng.”

Ngữ kinh tứ tọa, nhất thời xôn xao!

Tạ Duy Tạ đại nhân đi tới, lời Tạ Nhan quỳ xuống cầu tình, nói lão phu giáo dục vô phương, khuyên tử vô lễ, thỉnh cầu bệ hạ niệm tình nương tay.

Hoàng đế vẩy vẩy tay bảo đứng lên, hiếm thấy y không có lạnh mặt đi: “Nếu đã là con trai thái phó, nghe thử xem người có lý do gì cũng không sao.”

Tạ Nhan tiến lên một bước, đuôi mày khòe mắt đều là căm giận: “Ai! Nói đến cũng tại cái dung mạo này của học trò gây họa, lớn lên thái quá phong lưu phóng khoáng nhân tài tuần kiệt ngọc thụ lâm phong chìm sa cá lặn bể nguyệt tu hoa thiên sinh lệ chất khó lòng bỏ qua! Không đâu đi ở trên đường cũng sẽ bị rất nhiều cường hào ác bá hoàn khổ đệ tử trên ghẹo, càng khỏi nói hỏi học trò trên đường khảo thí từ quê đến kinh thành, cũng gặp phải vô số quấy rối từ quan viên *** ô từ lớn tới bé. Những sự việc như thế thường khiến học trò tu phần bề mặt, đã thế phải làm được thừa tướng, vị cực nhân thần, để khỏi phải chịu những khi nhục ấy!”

Tạ thái phó không kiềm được giận mắng: “Vô liêm sỉ! Những lời xằng bậy này cũng dám nói trước mặt bệ hạ?! Cha người là thái phó, có ai có thể thật sự làm gì được người?!”

Hoàng đế phát tay ngăn lại sự bạo động của thái phó, vẩy tay với thám hoa lang: “Người đến gần đây.”

Tạ Nhan tuân chỉ đi tới phía dưới bậc Vân giai, bấy giờ hoàng đế mới nhìn rõ dung mạo thám hoa lang, nhất thời cũng là có chút sững sờ.

Rực rỡ động nhân, xinh đẹp vô song.

Có điều...

Hoàng đế nhú mày nhìn thái phó, thập phần hồ nghi: “Tạ khanh, khanh xác định đây không là thiên kim nhà mình giả nam trang nhiễu loạn trật tự ân khoa?!”

Không sai.

Khuôn mặt Tạ Nhan xinh đẹp quá mức, anh khí không đủ, thật sự là nam sinh nữ tướng một cách tẻo ngoe, điển hình cho trống mái khó phân.

Tạ Nhan khom mình hành lễ: “Bệ hạ, ngài ghét bỏ tướng mạo học trò thì cũng đành, hà tất lấy lão phụ ra trêu đùa.”

Hoàng đế quả thực hơi buồn cười, y cũng không biết vì sao khi nhìn thấy tên gia hỏa thiếu đánh như thế có một khuôn mặt đau thương như thế thì sẽ buồn cười như thế, nhưng vẫn cố gắng duy trì thần sắc đạm mạc: “Người muốn chức thừa tướng, đứng là đứng trên vạn người thật, nhưng người có từng nghĩ tới, mặc dù là thừa tướng đứng trên vạn người, nhưng cũng vẫn đứng dưới một người là trăm?”

Tạ Nhan ngẩng đầu nhìn hoàng đế, bỗng nhiên trên khuôn mặt nở nụ cười ẩn ý khó hiểu, thức thời mà sửa lại ý lúc trước: “Kỳ thực chức thừa tướng cũng chỉ là học trò mơ mộng mà thôi, cái mà học trò thật sự muốn chẳng qua là nhân chức dưỡng thân.”

Hoàng đế nghe vậy hừ lạnh: “Người đây là đang đòi trăm nhân chức mỹ soa?! Hừ! Lá gan không nhỏ!”

Tạ Nhan cười tủm tỉm: “Vậy bệ hạ cần học trò làm chức vị nào? Bệ hạ cứ việc an bài, học trò nguyện vì bệ hạ cúc cung tận tụy, chết không chối từ, làm một đại hiền thần muôn đời lưu danh sử sách...”

Hoàng đế cười nhạt: “Người nhưng cũng thật dám ba hoa —— “

Nhưng mà lời còn chưa dứt, thần sắc trên mặt liền trở nên quái dị, như là đột nhiên chết điếng vậy.

Cố Tầm: “Học trò không muốn hoàn thành đại sự, nhân chức dưỡng thân là tốt rồi.”

Hoàng đế: “Người đây là đang đòi trăm nhân chức mỹ soa?! Hừ! Mơ đẹp thật đấy!”

Cố Tầm: “Vậy bệ hạ cần học trò làm chức vị nào? Bệ hạ cứ việc an bài, học trò... ợ... nguyện vì bệ hạ cúc cung tận tụy, chết không chối từ... ợ... làm một đại hiền thần... ợ... thật xấu hổ bắt đầu ợ... muôn đời lưu danh sử sách...”

Hai mắt hoàng đế bỗng nhiên mở to, nhìn chăm chăm người đang đứng dưới chân mà không thể tin nổi, tất cả cảm xúc đều đang loạn tung phèo trong đầu y.

Ý nghĩ duy nhất chính là: Đây, là, sự, thật, sao?!

—

* ngữ kinh tứ tọa: lời làm tất cả mọi người xung quanh phải kinh sợ

* vị cực nhân thần: đứng đầu quan và dân

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh, Người Cút Cho Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 20

Đây đương nhiên là sự thật rồi.

Ngoại trừ gia hỏa to gan lớn mật ấy, đâu có ai dám khoa trương làm màu, cười đùa cợt nhả trước mặt hoàng đế như vậy.

Chẳng qua là hơn một năm trước, hắn cũng không có trở lại cơ thể cũ, mà kỳ quái khó hiểu thay, sau khi tỉnh lại biến thành con trai út Tạ gia.

Tạ Nhan xưa nay gần bướng, ở quê nhà Thường Châu, không thân cận với ai.

Hơn một năm trước cường đoạt mỹ nữ không được, bị tình lang của mỹ nữ nện thương đầu.

Sau khi tỉnh lại bỗng đứng hăng hái khổ học cứ như là đã thông suốt vậy, quả thực khiến người khác lố.

Ban đêm, tấm cung hoàng đế.

Nến đã cháy tới gốc, lại phụt tắt một lần nữa. Nhưng vì đèn cầy quá nhiều, tạm thời che không hết hình ảnh hai người đang ngồi đối diện.

Hoàng đế chớp mắt nhìn người nào đó: “Cho nên nói, người phạm đã có thể đột nhiên trở thành Tạ Nhan, hôm nào đó sẽ lại có thể không dung chạy đến cơ thể người khác?”

Tạ Nhan nghiêm túc gật đầu bằng vẻ mặt nghiêm túc: “Trên lý thuyết, là như vậy.”

Hoàng đế rít gào: “Như vậy sao được?! Người lại không nói một tiếng chạy mất, người bảo trăm... bộ Hộ làm sao giờ!”

Tạ Nhan mặt mày hớn hở: “Ta quan trọng đến vậy sao?”

Hoàng đế cự nự nhủ thầm: “Miễn cưỡng cũng coi như là người... tài mà trầm cần.”

Tạ Nhan sờ sờ cằm: “Vậy ta nên nghĩ cho kỹ, nơi nào có thầy bà nổi tiếng...”

Hoàng đế giống như bắt được chủ đề: “Ngày mai người cùng trăm đi Úc sơn tìm Khổ Độ đại sư đi.”

Tạ Nhan: “Đó là người ra sao?”

Hoàng đế không hào khí liếc người nào đó: “Là quốc sư.”

Tạ Nhan há to miệng: “Oa! Bệ hạ! Bích Nguyệt chúng ta vậy mà cũng có loại sinh vật như quốc sư cơ à?! Vì sao trước nay chưa từng nghe qua?!”

Hoàng đế trừng mắt: “Người cho rằng danh hiệu quốc sư là để khoe khoang sao?! Phụ hoàng phong khi còn tại vị.”

Tạ Nhan đầy mặt hiếu kỳ: “Quốc sư nọ pháp lực cao chứ?”

Hoàng đế tức nghẹn: “Cả đời ông ta chỉ làm một việc —— cầu phúc cho thiên hạ.”

Mặt Tạ Nhan cứng đờ: “Vậy chẳng phải chính là một hòa thượng bình thường?”

Hoàng đế cau mày: “Nói chung vẫn là... sẽ có chút bất đồng.”

Có một số việc hoàng đế chưa từng nói ra. Ban đầu khi Từ Thủ đi, hoàng đế liền đến bãi phóng Khổ Độ, đáp án nhận được là, thời cơ đến tự nhiên sẽ trở về, cái khác không nhiều lời. Đến khi Cố Tầm đi, hoàng đế lại đi tìm Khổ Độ lần nữa, đáp án nhận được là, trở về nơi hấn nên trở về, cái khác không nhiều lời. Khổ Độ chính là một người nhìn như bình thường nhưng lại có chút gì đó huyền bí bên trong. Ông ta chỉ nói, mà không làm, những chuyện như luyện đơn làm phép gì gì đó, căn bản là không có chút gì dính dáng với ông ta. Cho nên trong suy nghĩ của mọi người, gọi ông ta là hòa thượng còn sát với thực tế hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh, Người Cút Cho Trăm* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Chương 21

Nhưng mà hừng đông hôm sau, Úc sơn bên kia liền phái tới tăng nhân.

Sáng tinh mơ, Tạ phủ.

Hoàng đế không để ý ánh mắt kinh sợ của người Tạ gia, cứ thế xông vào phòng người nào đó, xốc lên màn giường người nào đó: “Dậy đi!”

Tạ Nhan mơ mơ màng màng: “Ừm... Ngủ tiếp một chút...”

Hoàng đế xách người nào đó lên một cách thô lỗ: “Tạ Nhan, trăm lệnh người dậy!”

Tạ Nhan mơ mơ màng màng: “A... Là bệ hạ a...”

Tiếp đó, cảm giác lạnh lẽo dán lên ***g ngực, hoàng đế sát tới gần với khí thế bức người. Tạ Nhan chung quy tỉnh táo được chút chút.

Tạ Nhan chống đỡ: “Bệ, bệ hạ bớt giận a, người có giận cũng không nên làm ra chuyện đòi phong bại tục giữa ban ngày ban mặt a!”

Hoàng đế cắn răng: “Câm miệng! Trợn to mắt ngươi nhìn cho kĩ đây!”

Tạ Nhan vuốt mảnh ngọc thạch trắng trong không tì vết rồi lại điêu khắc quý dị trước ngực: “Đây là cái gì?”

Sắc mặt hoàng đế hơi giãn: “Tỏa Hồn. Đại sư sai người đưa tới.”

Tạ Nhan: “Sáng sớm hôm nay?”

Hoàng đế gật đầu.

Tạ Nhan lập tức trở nên vô cùng hưng phấn, kích động cầm lấy vạt áo hoàng đế: “Vậy ra thật sự có chút bản lĩnh a! Ngay cả chuyện này cũng có thể tính chuẩn?! Thân thánh như vậy ta nhất định phải đi xem đi xem! Không chừng người ta còn có thể đi hồn đại pháp cái gì đó, ta đây liền có thể về lại cơ thể cũ!”

Hoàng đế nghe vậy lập tức sắc mặt băng lãnh: “Ngươi đừng hòng!”

Tạ Nhan vẫn hưng phấn: “Đừng a! Thân thể ban đầu của ta tốt hơn cái hiện tại nhiều, cái này dương khí không đủ, ta thật sự là sắp nản đến chết mất!”

Hoàng đế dị thường phần nộ, nghiêng răng nghiêng lợi: “Trẫm nói ngươi, đừng, hòng!”

Tạ Nhan: “Nhưng mà...”

Hoàng đế quả thật giận cực kỳ, rít gào vào mặt Tạ Nhan trông hết như một con rồng biết phun lửa: “Ngươi nghe cho trẫm! Ngươi đời này sống là người của trẫm chết là quý của trẫm! Vô luận như thế nào cũng chạy không có thoát! Nơi nào cũng không cho đi! Mạng dài được bao nhiêu ở ngay bên trẫm bấy nhiêu! Trừ phi hoàng thổ bạch cốt, không thì ngươi chấp cánh cũng đừng mơ chạy ra được!”

Yên tĩnh có một hồi.

Hoàng đế nói xong những lời này rồi mới nghe ra rốt cuộc mình đã rít gào những gì! Chỉ chốc lát sau nhìn thấy biểu tình ngây sững của Tạ Nhan, khuôn mặt tuấn tú của hoàng đế không thể không chế nổi sự tăng nhiệt độ, mây đỏ từ chân cổ tràn lên đến đỉnh đầu. Vậy là đã lỡ đâm lao thì theo lao luôn, gân cái cổ lên, vẻ mặt kiêu căng: “Không sai, trẫm thích ngươi đó, rồi sao?!”

Tạ Nhan cắn cắn môi, trông như vừa mới tỉnh lại sau cơn chấn kinh, biểu tình khó xử: “Nghĩ không ra bệ hạ người... lại thích kiểu trông mái khó phân như Tạ Nhan...”

Hoàng đế mở to mắt, sốt ruột: “Không phải! Trẫm làm sao có thể thích cái bộ dạng nam không nam nữ không nữ hiện tại này của ngươi!”

Tạ Nhan thần sắc ai oán, trong mắt toàn nỗi kinh hoàng: “Thì ra diện mạo của ta bây giờ bệ hạ cũng ghét đến vậy...”

Thế là, bạo bạo long mặc dù ở phương diện luyện ái EQ hơi thấp một chút, nhưng cũng ý thức được mình lại bị kỹ thuật diễn xuất khoa trương làm màu của người nào đó trêu chọc nữa rồi.

Hoàng đế trợn mắt trừng trừng, khí nóng tận trời: “Ngươi cái người này! Trêu chọc trẫm vui lắm sao?!!”

Tạ Nhan lập tức khôi phục lại điệu cười hi hi xua xua: “Đương nhiên không phải, chỉ là lần đầu tiên trong đời ta được người khác bày tỏ, tâm trạng kích động, khó tránh khỏi bệnh cũ tái phát ấy mà.”

Hoàng đế thở phì phì.

Tạ Nhan cười cười, chậm chậm nghiêng người đến phía trước, dang hai tay, từ từ ôm lấy hoàng đế.

Cho đến khi hương thực được thoang thoảng quanh quần ở chóp mũi, hoàng đế mới chắc chắn không phải mình đang nằm mơ. Thế là cũng nâng tay ôm lấy người trước mặt.

“Sau này không được bỏ trẫm đi nữa đó.”

“Ừm...” Hồi lâu, giọng nói thiếu đánh vang lên: “Chuyện đó thì hơi khó.”

Toàn văn hoàn

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh, Ngươi Cút Cho Trẫm* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22: Chương 22: Phiên Ngoại

Tác giả: Cũng từng nghĩ có nên viết thật không, nhưng nhận thấy đặc tính của bạo bạo long và tiện tiện hùng sẽ khiến H của họ trở thành như vậy:

———— vô địch sức tích H phiên ngoại ————

Trên giường, lúc sắp đi vào...

Mặt hoàng đế căng như dây đàn: "..."

Tạ Nhan đau xót kêu to: "Óe óe óe —— đau đau đau a —— "

Hoàng đế giận: "Trẫm vẫn chưa có vào mà!"

Tạ Nhan hậm hực: "Ồ, vậy, bệ hạ vào lại đi."

Nét mặt hoàng đế khá giãn: "..."

Tạ Nhan nhắm mắt kêu to: "A a a —— đau đau đau a —— "

Ánh mắt hoàng đế sắp giết được người: "Trẫm, vẫn, chưa, có, vào, mà!"

Tạ Nhan hậm hực: "Ồ, bệ, bệ hạ lại cho thần một cơ hội."

...

Cứ như thế lặp lại mười lần.

Hoàng đế rít gào: "Cút!"

Tạ đại nhân bị một cước đá ra ngoài màn, vỗ vỗ cái mông bò lên, hậm hực hỏi phía trong giường: "Bệ hạ, hay là, hai ta đổi vị trí?"

Sau đó...

Không có sau đó.

Tạ đại nhân tám phần mười là bị mưu sát rồi.

————END————

TDT: Có vẻ như bé rồng nóng nảy sẽ không bao giờ thắng nổi anh gấu dê tiện, và vụ này sẽ không có hồi kết...

Bạn đang đọc truyện *Ái Khanh*, *Người Cút Cho Trẫm* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.